

/EROS COP

Egomaniac

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi



Vi Keeland

Egomaniac

Traducere din engleză de
Diana Trăncuță

*UNEORI, CEEA CE CAUȚI APARE CÂND NU TE AȘTEPTI.
— ANONIM*

Capitolul 1

DREW

Urâsc ajutorul Anului Nou.

Două ore în trafic ca să fac nici 15 kilometri de la LaGuardia până acasă. Era trecut de zece seara. De ce nu erau toți oamenii aștia deja la petrecere? Tensiunile de care scăpasem stând două săptămâni în Hawaii începeau deja să mă ia în stăpânire, din ce în ce mai pregnant, în timp ce mașina înainta ca melcul spre centru.

Încercam să nu mă gândesc la toată munca la care mă întorceam — la șirul nesfârșit de probleme ale altor oameni, probleme care deveneau și ale mele:

Ea m-a înșelat.

El m-a înșelat.

Dă-mi custodia totală a copiilor.

Nu poate să păstreze casa din Vail.

Vrea doar banii mei.

Nu mi-a făcut un sex oral de trei ani. Ascultă, cretinule, ai 50 de ani, ești chel, încrezut și ai formă de ou. Ea are 23, e atrăgătoare și are țâțele atât de tinere, că aproape îi ajung la bărbie. Vrei să-ți repari

căsnicia? Vino acasă cu zece mii de dolari, bancnote noi, proaspăt tipărite, și spune-i să se așeze în genunchi. O să-ți primești oralul. O să-l primească și ea pe al ei, cheltuind banii. Să nu ne prefacem că a fost vreodată mai mult de-atât între voi. Nu-ți convine asta? Spre deosebire de viitoarea ta fostă soție, eu primesc un cec. Scrie-l pe numele Drew M. Jagger, avocat.

Mi-am frecat ceafa, simțindu-mă ușor claustrofob pe bancheta din spate a Uberului, și m-am uitat pe fereastră. O femeie bătrână cu un cadru a trecut pe lângă noi.

— Cobor aici, am strigat la șofer.

— Și bagajul?

Deja coborâsem și eram în spatele mașinii.

— Deschide portbagajul. Oricum stăm pe loc.

Traficul era mort și mai aveam doar două străzi până la blocul meu. I-am aruncat un bacșiș de o sută de dolari șoferului, mi-am luat geamantanul din portbagaj și am respirat adânc aerul Manhattanului.

Iubeam orașul asta la fel de mult pe cât îl uram.

Imobilul 575 Park Avenue, aflat în colțul sud-estic de pe Sixty-Third Street, data de dinaintea războiului și era restaurat, fiind o adresă care-i făcea pe oameni să aibă prejudecăți despre tine. Cineva cu numele meu de familie închiriasse clădirea înainte ca locul să fie transformat într-un bloc de apartamente la suprapreț. De-asta, biroul meu rămăsese la parter, în vreme ce restul chiriașilor comerciali fuseseră alungați cu ani în urmă. În plus, locuiam la ultimul etaj.

— Bine ați revenit, domnule Jagger, m-a salutat portarul în uniformă în timp ce deschidea ușa holului de la intrare.

— Mersi, Ed. Am ratat ceva cât am fost plecat?

— Nu... Ca de obicei. Totuși, am tras cu ochiul la renovarea biroului dumneavoastră ieri. Arată bine.

— Folosesc intrarea de pe Sixty-Third așa cum trebuie?

Ed a încuviințat.

— Sigur că da. Abia i-am auzit zilele trecute.

Mi-am lăsat bagajul în apartament, apoi am coborât din nou cu liftul, să verific lucrurile. În ultimele două săptămâni, în timp ce mi-o trăgeam în Honolulu, biroul meu era renovat complet. Tavanele crăpate, afumate, urmau să fie reparate și vopsite, iar parchetul vechi, uzat, era înlocuit cu podele noi.

Când am intrat, am văzut că plasticul gros rămăsese lipit pe tot interiorul ușilor. Puțina mobilă pe care nu o pusesem în depozit era încă acoperită cu prelate. *Căcat. Nu au terminat încă.* Constructorul mă asigurase că, până la întoarcerea mea, aveau să rămână de făcut doar finisajele. Avusesem dreptate să fiu sceptic.

Totuși, când am aprins luminile, m-am bucurat să văd holul complet terminat. În sfârșit, un ajun de An Nou fără surprize groaznice.

M-am uitat rapid în jur, încântat de ceea ce vedeam și tocmai eram pe punctul să plec când am observat o lumină licărind pe sub ușa unei încăperi mici din capătul coridorului.

Fără să mă gândesc la ceva anume, m-am îndreptat spre ea, să o sting.

Am un metru nouăzeci, și nouăzeci și două de kilograme, așa că poate, doar din cauza stării mele de spirit și a faptului că nu mă așteptam să văd pe cineva acolo, m-am speriat de moarte când am deschis ușa și am dat de ea.

A țipat.

Am făcut un pas înapoi.

S-a urcat pe scaun și a început să urle la mine, agitând telefonul în aer.

— Sun la poliție!

Degetele ei tremurau în timp ce forma nouă, apoi unu, atârând apoi în aer, deasupra ultimei cifre.

— Ieși afară acum și n-o să sun!

M-aș fi putut întinde după ea și telefonul i-ar fi scăpat din mână înainte să-și dea seama că nu formase ultima cifră. Dar părea îngrozită, așa că am făcut încă un pas înapoi și mi-am ridicat mâinile.

— N-o să-ți fac rău, am vorbit eu pe cel mai calm și mai liniștitor ton. Nu trebuie să suni la poliție. Țasta e biroul meu.

— Mă iei de proastă? Tocmai ai intrat la *mine* în birou.

— La *tine*? Cred că te-ai rătăcit pe drum, la colțul dintre Nebună și Dementă.

Ea s-a clătinat în vârful scaunului, ținându-și brațele întinse, ca să-și recapete echilibrul și apoi... fusta i-a căzut la picioare.

— Ieși afară!

S-a aplecat și și-a luat fusta de jos, trăgând-o până-n talie, cu spatetele la mine.

— Vă luați medicamentele, doamnă?

— *Medicamentele? Doamnă?* Glumești?

— Știi ce? m-am îndreptat eu spre telefonul pe care-l ținea încă în mână. De ce nu formezi și ultima cifră, ca să chemi poliția? Te pot duce înapoi la azilul de nebuni de unde ai scăpat.

Și-a deschis larg ochii.

Pentru o nebună — acum, că mă uitam mai bine —, era al naibii de drăguță. Părul roșu înflăcărat, strâns în creștetul capului, părea să se potrivească personalității ei explozive. Deși, privindu-i ochii albaștri care se holbau la mine, m-am bucurat că mă abținusem să-i spun asta.

A format și ultima cifră, ca să reclame intrarea prin efracție.

— Aș dori să anunț un jaf.

— Jaf? am ridicat eu din sprânceană, uitându-mă în jur.

Un singur scaun pliant și o masă pliantă amărâtă, de metal, erau singurele obiecte de mobilier din încăperea.

— Ce-ți fur mai exact? Personalitatea de învingător?

Și-a rectificat plângerea.

— O intrare prin efracție. Aș vrea să reclam o intrare prin efracție la adresa Park Avenue 575.

A făcut o pauză și a ascultat.

— Nu, nu cred că este înarmat. Dar e mare. *Uriaș.* Cel puțin unu optzeci. Poate și mai mult.

Am zâmbit cu superioritate.

— Și forțos. Să nu uiți să le spui că sunt forțos. Vrei să-mi încordez mușchii? Și poate le spui și că am ochii verzi. N-aș vrea ca polițiștii să mă confunde cu ceilalți hoți *uriași* care-și fac de lucru la *mine* în birou.

După ce a închis, a rămas în picioare pe scaun, încă holbându-se la mine.

— A fost și un șoarece aici? am întrebat.

— Un șoarece?

— Păi, pentru că ai sărit pe scaunul ăla, am chicotit.

— Ți se pare amuzant?

— Surprinzător, da. Și habar n-am de ce dracu.' Ar trebui să mă enerveze la culme că vin acasă după două săptămâni de vacanță și găsesc o intrusă în biroul meu.

— Intrusă? Nu sunt o intrusă. Ți e biroul meu. M-am mutat săptămâna trecută.

S-a clătinat iar pe scaun.

— De ce nu cobori? O să cazi și o să te rănești.

— De unde știi că nu o să mă rănești tu când cobor?

Am clătinat din cap și m-am abținut să nu râd.

— Scumpo, uită-te cât sunt. Uită-te cât ești tu. Nu faci niciun rahat dacă stai pe scaunul ăla. Dacă voiam să te rănesc, ai fi fost deja moartă, pe podea.

— Iau lecții de Krav Maga de două ori pe săptămână.

— De două ori? Chiar? Mersi pentru avertizare.

— Nu trebuie să-ți bați joc de mine. Poate chiar te-aș putea răni.

Pentru un intrus, ești destul de obraznic, să știi.

— Coboară!

După un minut în care s-a holbat la mine, s-a dat jos de pe scaun.

— Vezi? Ești în siguranță jos, la fel cum erai și pe scaun.

— Ce vrei acum?

— Nu ai sunat la poliție, nu? Aproape că m-ai păcălit pentru o secundă.

— Nu am sunat. Dar o pot face.

— Acum, de ce ai face asta? Ca să te aresteze pentru intrare prin efracție?

A arătat spre biroul ei improvizat. Pentru prima oară, am observat hârtiile care erau peste tot.

— Ți-am spus. Ți e biroul meu. Lucrez seara târziu pentru că muncitorii au făcut atâta gălăgie azi, încât nu am putut să termin ce aveam de făcut. De ce ar vrea cineva să intre prin efracție să lucreze la zece jumate noaptea, în ajun de An Nou?

Muncitorii? *Muncitorii mei*? Ceva se petrecea aici.

— Ai fost azi aici cu muncitorii?

— Da.

M-am scărpinat în bărbie, crezând-o doar pe jumătate.

— Cum îl cheamă pe șeful de șantier?

— Tommy.

Căcat. Chiar spunea adevărul. Sau cel puțin o parte din ce spunea era adevărat.

— Ai spus că te-ai mutat săptămâna trecută?

— Da, corect.

— Și de la cine ai închiriat spațiul, mai exact?

— De la John Cougar.

De data asta, am ridicat din ambele sprâncene.

— John Cougar? A renunțat la Mellencamp, din întâmplare?

— De unde să știu eu?

Asta nu suna bine.

— Și l-ai plătit pe John Cougar ăsta?

— Normal. Așa funcționează închirierea unui birou. Două luni garanție, chiria pe prima și ultima lună.

Am închis ochii și am dat din cap.

— Căcat!

— Ce?

— Ai fost prostită. Cât te-a costat totul? Două luni garanție, chiria pe prima și ultima lună? Patru luni în total?

— Zece mii de dolari.

— Spune-mi, te rog, că n-ai plătit cu bani cash.

În sfârșit începea să priceapă, iar culoarea a pierit de pe fața ei drăguță.

— Mi-a spus că banca era închisă seara și că nu putea să-mi dea cheile până când nu încasa cecul de la mine. Dacă-i dădeam cash, puteam să mă mut imediat.

— Și i-ai plătit lui John Cougar ăsta *patruzeci de mii de dolari* cash?

— Nu!

— Slavă Domnului!

— I-am plătit cash zece mii.

— Parcă spuneai că ai plătit pentru patru luni.

— Da. A fost două mii cinci sute pe lună.

Asta avea sens. Din toate nebuniile pe care le auzisem până acum, gândul că ea putea să obțină un spațiu în Park Avenue la două mii cinci sute pe lună le întrecea pe toate. Am izbucnit în hohote de râs.

— Ce e așa amuzant?

— Nu ești din New York, nu?

— Nu. Tocmai m-am mutat din Oklahoma. Ce legătura are asta? Am făcut un pas în față.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea asta, Oklahoma, dar ai fost jecmănită. ăsta e biroul meu. Sunt aici de trei ani. Înainte a fost tata, treizeci de ani. Am fost în vacanță în ultimele două săptămâni și am avut biroul în renovări. Cineva care și-a luat numele unui cântăreț te-a păcălit să-i dai bani *cash* să-ți închirieze un birou pe care nu avea niciun drept să-l închirieze. Numele portarului este Ed. Du-te la intrarea în clădirea principală, el o să confirme tot ce ți-am spus.

— Nu poate fi adevărat!

— Cu ce te ocupi, de ai nevoie de un birou?

— Sunt psiholog.

Am întins mâna.

— Eu sunt avocat. Dă-mi voie să văd contractul.

S-a pleoștit.

— Nu l-a adus încă. Mi-a spus că proprietarul era în vacanță în Brazilia și că mă puteam muta, dar că se întoarce în prima zi a lunii după chirie și îmi aduce atunci contractul, să-l semnez.

— Ai fost păcălită.

— Dar i-am plătit zece mii de dolari!

— Un alt lucru care ar fi trebuit să-ți dea de gândit. N-ai putea să închiriezi nici măcar o toaletă în Park Avenue cu două mii cinci sute de dolari pe lună. Nu ți s-a părut ciudat că primeai un loc ca ăsta pentru mai nimic?

— Credeam că fac o afacere.

Am scuturat din cap.

— O, ai făcut o afacere. O afacere proastă.

Și-a pus mâna la gură.

— Cred că mi se face rău.

Capitolul 2

EMERIE

M-am simțit ca o idioată.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușa de la baie.

— Ești OK?

— Sunt bine.

Rușinată. Proastă. Naivă. *Falită*. Dar bine.

M-am spălat pe față și m-am holbat la mine în oglindă. Ce naiba mă făceam acum? Linia telefonică urma să-mi fie în sfârșit instalată în acea săptămână și papetăria livrată. *Papetăria mea frumoasă*. Cu logoul drăguț și cu noua adresă sofisticată din Park Avenue. *Uf!* Încă două sute cincizeci de dolari risipiți. M-am aplecat și m-am uitat în chiuvetă, incapabilă să-mi mai privesc fața tâmpită.

În cele din urmă, am deschis ușa de la baie și am ieșit. Chiriașul legal stătea rezemat de perete, așteptându-mă. Desigur, trebuia să arate superb. Pentru că nu mă puteam umili în fața unui bărbat urât. *Nu, clar nu.*

— Ești sigură că ești OK?

Am evitat contactul vizual.

— Nu sunt. Dar o să fiu.

Am ezitat înainte să continui.

— E OK dacă mă duc înapoi la mine în birou... adică... la *tine* în birou... să-mi strâng lucrurile?

— Bineînțeles. Stai cât timp ai nevoie.

Nu erau prea multe de strâns. Toată mobila urma să-mi fie livrată tot în săptămâna aceea. Ca și dosarele din depozitul meu. Urma să anulez și asta. Unde naiba aveam să-mi pun totul? Apartamentul meu nu era cu mult mai mare decât arhiva în care îmi amenajasem biroul.

În timp ce-mi strângeam ultimele lucruri în cutia în care le adusesem, chiriașul legal a venit în pragul ușii. Am vorbit înainte să o facă el.

— Îmi pare atât de rău... pentru că am căzut în capcană, pentru că te-am amenințat cu poliția.

— Nu uita și că m-ai amenințat cu talentul tău la Krav Maga.

M-am uitat la el și l-am surprins rânjind. Arăta bine. *Prea bine*. Fața lui frumoasă mă făcea să mă simt agitată, dar nu era agitația aceea care mă făcuse să mă urc pe scaun și să vreau să sun la poliție. Nu, zâmbetul acestui bărbat era arogant și mă făcea să mi se taie picioarele... plus alte emoții.

— Chiar iau lecții de Krav Maga, să știi.

— Bravo ție! M-ai speriat puțin când am intrat. Pariez că ai putea să-i dai un șut în fund unei fetei.

Am încremenit în timp ce împachetam.

— În fundul unei fetei? Instructorul meu este bărbat.

Și-a încrucișat brațele la piept. Pieptul lui *larg, dur*.

— De când iei lecții?

— De aproape trei luni.

— Nu vei pune la pământ un bărbat de talia mea cu trei luni de Krav Maga.

Poate din cauza orei târzii sau a faptului că-mi dădusem seama că fusesem jefuită de toate economiile mele și nu aveam niciun birou în care să-mi primesc clienții, rațiunea mea a cedat. M-am năpustit

asupra bietului bărbat care nu se aștepta la asta. Am sărit pe scaun și apoi pe masa pliantă și m-am aruncat pe el. *M-am aruncat pe el*.

Chiar dacă-l luasem prin surprindere, m-a imobilizat complet într-o clipită. Nici nu mi-am dat seama ce mișcare făcuse. Cumva, a reușit să mă răsucescă și m-am trezit cu spatele la el și cu brațele strânse ca în cătușe.

M-a scos din minți că nici măcar n-a găfăit când mi-a vorbit. Răsuflarea lui îmi gădila gâtul, în timp ce tipul mă ținea pe loc, iar vocea îi era gravă și calmă.

— Ce-a fost asta?

— Încercam să-ți arăt mișcările pe care le știi.

Îi simțeam corpul tremurând în spatele meu, dar nu se auzea nimic.

— Râzi de mine? *Din nou?*

A răs când mi-a răspuns:

— Nu.

— Știu mișcările. Jur! Doar că sunt cam dată peste cap în seara asta, din cauza atâtor lucruri care s-au întâmplat.

Încă nu-mi dăduse drumul. În schimb, s-a aplecat în față, punându-și capul pe umărul meu, și a vorbit.

— Dacă tot ne arătăm mișcările, m-aș bucura să-ți arăt și eu câteva de-ale mele.

Fiecare fir de păr de pe corpul meu s-a ridicat și mi s-a făcut pielea de găină.

— Ăăă... Eu... Eu...

Mi-a dat drumul, și mi-a luat un minut să-mi revin. Nu m-am uitat la el, pentru că simțeam că mă îmbujorasem, așa că am rămas cu spatele în timp ce mi-am strâns ultimele lucruri și mi-am scos încărcătorul din priză.

— Am niște livrări programate și o linie telefonică de instalat marți, am spus, iar umerii mi s-au încordat din nou. I-am plătit dublu companiei de depozitare, să-mi livreze totul săptămâna asta. O să

anulez și asta la prima oră, dar, în caz că apar... dacă ești aici și nu te deranjează, spune-le că nu mai e valabil nimic.

— Desigur.

— Mulțumesc.

Mi-am ridicat cutia și a trebuit să-l privesc.

S-a îndreptat spre masă, unde stăteam, și mi-a luat cutia din mâini, înainte să mă conducă spre recepție. Totul era întunecat, dar lampa din încăperea despre care crezusem că era biroul meu lumina suficient holul cât să ne vedem unul pe altul. Ne-am oprit în fața ușii de serviciu pe care o folosisem toată săptămâna trecută. Mi-a trecut prin minte că falsul agent imobiliar îmi ceruse probabil să folosesc acea intrare ca să evite să fie prins prea repede. Îmi spusese că nu era folosită intrarea principală din Park Avenue, deoarece chiriașii nu voiau ca praful de la construcții să fie adus înăuntru pe pantofi. Crezusem tot ce-mi spusese acel escroc.

— Ai un nume, Oklahoma? Sau ar trebui să-ți spun pur și simplu intrusa?

— Emerie Rose.

— Frumos nume. Rose e numele de familie sau al doilea nume?

— De familie.

A ținut cutia într-o mână și mi-a întins-o pe cealaltă.

— Drew. Drew Michael.

L-am privit chiorâș.

— Al doilea nume sau de familie?

Zâmbetul lui a luminat întunericul când i-am strâns mâna. Bărbatul ăsta n-avea gropițe în obraji. Avea adevărate cratere.

— Al doilea. Numele de familie este Jagger.

— Mă bucur să te cunosc, Drew Jagger.

Nu mi-a dat drumul la mână.

— Pe bune? Mă bucur să te cunosc? Ești mult mai politicoasă decât aș fi eu în situația asta.

— Ai dreptate. În punctul ăsta, poate că mi-aș dori să fii totuși un hoț.

— Ai mașină? E târziu și cutia asta e destul de grea.

— E OK. O să chem un taxi.

A dat din cap.

— Ai grijă cum te urci și cum cobori. Fusta aia nu pare să țină cont de ce vrei tu.

În acel moment, nici măcar întunericul nu putea să-mi ascundă roșeața.

— Cu toată umiliința pe care am îndurat-o în seara asta, nu puteai să treci peste acest detaliu? Să te prefaci că nu s-a întâmplat?

Drew a rânjit.

— E imposibil să mă prefac că nu am observat fundulețul *ăsta*.

Eram slabă, dar aveam fundul puțin cam mare. Dintotdeauna am fost conștientă de asta.

— Ce vrei să spui?

— Era un compliment.

— Ah!

— Și totuși, de ce a căzut fusta de pe tine? Ai slăbit în ultima vreme sau ceva de genul ăsta?

În acel punct, nimic nu putea să mă facă să mă simt mai stânjenită decât mă simțisem deja, așa că am râs și i-am spus adevărul:

— Am mâncat un burger mare la cină, fusta-mi era prea strâmtă și mi-am desfăcut fermoarul. Ușa era încuiată. N-am crezut că o să intre cineva.

— O tipă care mănâncă burgeri mari și arată așa? Nu le lăsa pe celelalte femei din New York să afle! O să te urce într-un autobuz înapoi spre Oklahoma.

Mi-a făcut cu ochiul. Și, Doamne, cât de patetică eram că-mi simțeam bătăile inimii întețindu-se!

Am ieșit și Drew m-a așteptat, ținând cutia, până când taxiul a tras lângă bordură. S-a aplecat spre ușă după ce m-am urcat.

— Ajunul Anului Nou e mereu nasol. Măine va fi mai bine. Așa că stai în pat, mai comanzi un burger mare și încerci să te odihnești. Ne întâlnim la secția de poliție poimăine. La secția 19, pe 67th Street. Să